

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У двох томах

Том 1

П'ятикнижжя Корвіна

The Chronicles of Amber. Nine Princes in Amber
Copyright © 1970 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. The Gans of Avalon
Copyright © 1972 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. Sign of the Unicorn
Copyright © 1975 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. The Hand of Oberon
Copyright © 1975 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. The Courts of Chaos
Copyright © 1978 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Амбер і Хаос — єдині справжні світи в усьому Всесвіті.
Їхнє протистояння — це одвічна боротьба між силами Порядку і Хаосу.
Пройшовши ініціацію Лабіринтом чи Логрусом, члени королівської сім'ї
Амбера та Дворів Хаосу можуть вільно мандрувати Тінями —
відображеннями головних світів, а також маніпулювати реальністю.
У приватній лікарні Тіні Земля чоловік на ім'я Карл Корі одужує після
автокатастрофи. Утративши пам'ять, він і не здогадується, що насправді є
одним із дев'яти принців Амбера — Корвіном. Чоловік тікає з лікарні.
Йому вдається знайти свою сестру, а потім і брата, відшукати дивну колоду
карт Таро, на яких зображений і він сам, а потім пройти Лабіринтом...
Згадавши, хто він насправді, Корвін прагне здобути корону Амбера.
Та він ще не знає, що проти королівства збираються злі сили...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.
«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:
т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:
www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com
т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762
Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com
т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Книга перша

ДЕВ'ЯТЬ ПРИНЦІВ АМБЕРА

1

Здавалося, минула ціла вічність, коли в кінці тунелю нарешті заясніло світло.

Я спробував ворухнути пальцями ніг — мені це вдалось. Я лежав у шпитальному ліжку, мої ноги були хоч і в гіпсі, але все-таки при мені.

Сильно замружив очі, тоді розплющив їх, і так тричі.

Кімната заспокоїлася й більше не ходила ходором переді мною.

Куди ж, чорт забирай, мене занесло?

Туман помалу щезав, і те, що люди називають пам'яттю, почало повертатися до мене. У спогадах спливали ночі, медсестри, шприци. Щоразу, тільки-но в голові у мене світлішало, в мою палату хтось заходив і колов мені якусь гидоту. Отак усе й робилося. Саме так. І то тепер, коли я почувався не таким уже й хворим! Вони мусять це припинити.

А от чи припинять?

Нав'язливо пульсувала думка: *мабуть, ні*.

Звідкись узялася цілковита невіра у чистоту людських поривань і важким тягарем опустилася мені на груди. Несподівано зрозумів: мене накачують снодійним! Судячи з того, як я почувався, якихось серйозних причин для цього не було, але ж вони не спиняться і коломтимуть далі, бо хтось їм за це заплатив. Тому лежи спокійно й удавай, що спиш, підказав мені голос, який належав гірший, проте мудріший частці мого «я».

Так я і зробив.

Хвилин за десять двері відчинилися, в палату зазирнула медсестра. Звичайно, я заплющив очі, ніби ще не прокинувся. Вона пішла.

До цього часу я відновив у пам'яті частину *тих* подій.

Невиразно пригадав, що пережив якусь аварію чи щось подібне. Те, що сталося після аварії, досі було оповите туманом; про те, що відбувалося до неї, не мав і найменшого уявлення. Пригадав, що я потрапив до шпиталю, а вже після нього — сюди. Але чому? Цього я не знав.

Хай там як, але ноги мої почувалися непогано. Цілком непогано, щоб тримати мене, хоч я й не знав, скільки часу минуло, відколи поламав їх; а в тому, що вони поламані, я був певен.

Тоді я сів. Це вартувало чималих зусиль, адже м'язи мої були виснажені до краю. За вікном панувала темрява, тільки в небі моргала

жменька голих зірок. Я підморгнув їм у відповідь і опустил ноги з ліжка.

Голова пішла обертом, але невдовзі це минуло, і я підвівся, тримаючись за поруччя в узголів'ї, та зробив перший крок.

Усе гаразд. Ноги тримають.

Так, теоретично я був у достатній формі, аби вшитися звідси.

Повернувшись у ліжко, розтягнувся на ньому і замислився. Мене то трусило, то кидало в піт. Приємні видива, і все таке інше...

Підгенило щось у Данськім королівстві...

Так, пригадалося, це була автомобільна аварія. Я сказав би навіть, м'ясорубка...

А потім відчинилися двері, впустивши у палату трохи світла, і крізь прикриті віями очні шпарини я побачив медсестру зі шприцом у руці.

Вона рушила до мого ліжка: широкі стегна, темне волосся, великі руки...

Коли медсестра підійшла, я підвівсь і сів.

— Доброго вечора! — сказав я.

— Е-е... доброго! — відповіла вона.

— Коли мене виписують? — поцікавивсь я.

— Треба запитати лікаря.

— То запитайте, — попросив я її.

— Засукайте, будь ласка, рукав.

— Дякую, але я не хочу.

— Мушу дати вам укол.

— Нічого ви не мусите. Він мені не потрібен.

— Мені здається, це вирішує лікар, а не ви.

— Приведіть його сюди, і нехай він це особисто мені скаже. А до його приходу я не дозволю вам колоти мене.

— Але ж у мене наказ...

— Ейхман¹ теж виконував чужі накази, й пригадайте, що з ним сталося, — і я повільно похитав головою.

— Чудово! — сказала вона. — Отже, я буду змушена доповісти про це...

— Зробіть таку ласку, — погодився я з нею, — і не забудьте сказати йому, що вранці я виписуюся. Це моє рішення.

— Але ж це неможливо! Ви не зможете навіть ходити... а крім того, у вас ушкодження внутрішніх органів...

— А це ми ще побачимо, — мовив я. — На добраніч.

¹ Адольф Ейхман (1906–1962) — німецький офіцер, гестапівець, відповідальний за масове знищення євреїв. На суді виправдовував свої дії тим, що виконував накази вищих чинів. Суд відхилив його виправдання, й Ейхмана засудили до смертної кари.

Вона вийшла, не сказавши ні слова у відповідь.

Тоді я знову ліг і продовжив міркувати. Дуже скидалося на те, що мене помістили до приватного закладу, а це означає, що хтось оплачує моє перебування тут. Але хто? Хтось із родичів? Ні. Друзі? Теж ні. Хто ж залишається? Вороги?

Я ще трохи подумав.

Безрезультатно.

Я не знав таких благодійників.

Раптом пригадалось, що я їхав гірською дорогою й опинився в озері разом із машиною. І це було все, що я пам'ятав.

Я був...

Напруживсь — і знову відчув, що пітнію.

Зрозумів, що не знаю, *хто* я такий!

Щоби не нудитися без діла, я сів і взявся розмотувати свої пов'язки. Під ними, схоже, все було гаразд, тому мене не полишала впевненість, що я роблю так, як треба. Я витягнув з узголів'я ліжка металевий прут і почав розламувати гіпс на правій нозі. Раптом виникло відчуття, що мушу чимскоріше забратися звідси і що на мене ще чекає якась справа.

Перевірів праву ногу. Вона була здорова.

Тоді розтросив гіпс на лівій нозі, встав з ліжка та підійшов до вмонтованої у стіну шафи.

Одягу там не було.

У коридорі залунали кроки. Я повернувся до ліжка, прикрив уламки гіпсу й розмотані бинти.

Двері в палату знову відчинилися.

Навколо мене спалахнуло світло, і я побачив на порозі здорованя у білому халаті, який тримав руку на вимикачі.

— Сестричка поскаржилася на вас. Як я маю це розуміти? — запитав чолові'яга.

До мене дійшло, що далі вдавати сплячого — безглуздо.

— Не знаю, — відповів йому я. — А в чому річ?

Він на кілька секунд збентеживсь, а потім насупивсь і сердито сказав:

— Пора робити укол.

— А ви — лікар? — поцікавивсь я.

— Ні, але мені наказано зробити вам укол.

— А я від нього відмовляюсь, і це моє законне право. Хіба вам не однаково?

— Ви цього не уникните, — він підвищив голос і, обігнувши ліжко, наблизився до мене зліва. Тільки тепер я побачив у нього в руці шприц.

Дуже підступним ударом я вцілив дюймів на чотири нижче того місця, де мала бути пряжка ременя, і чолові'ягу так пройняло, що він гепнувся на коліна.

— *** *****! — сказав здоровило по деякому часі.

— Ще раз до мене підійдеш, — пригрозив я йому, — всі ребра тобі полічу.

— Нічого, — прохрипів він, — з такими пацієнтами, як ви, ми теж уміємо давати раду.

Мені стало зрозуміло, що пора діяти.

— Де мій одяг? — запитав я.

— *** *****! — повторив здоров'як.

— Тоді, мабуть, скористаюся твоїм. Ану швидко роздягайся!

Коли він утретє вжив свою коронну фразу, я втратив терпець, кинув йому на голову простирадла і садонув через тканину металевим прутом.

Через якихось дві хвилини я вже стояв у всьому білому, як Мобі Дік і ванільне морозиво разом. Одне слово, гидота.

Запхавши чолов'ягу в шафу, виглянув у заґратоване вікно. Там, над шеренгою тополь, висів у небі старий місяць, колишучи на руках місяць-молодик. Блищала срібляста трава. Ніч іще сперечалась із сонцем, але день брав своє. Що ж то за місце? Жодної зачіпки, яка б допомогла відповісти на це запитання. Палата, в котрій мене тримали, була на третьому поверсі, а нижче та зліва, на першому поверсі, світився квадрат, що мав означати вікно, й за тим вікном ще досі хтось не спав.

Вийшовши з палати, я оглянув коридор. Ліворуч він упирався в стінку з теж заґратованим вікном, а обабіч його було четверо дверей — двоє з кожного боку. За ними, напевне, такі самі палати, як моя. Наблизившись до вікна, я виглянув надвір. Той самий двір, такі самі дерева, та сама ніч — нічого нового. Тоді я пішов в інший бік.

Двері, двері, двері — й хоч би з-під одних сяйнула смужка світла. Єдине, що порушувало тишу, — це звук моїх кроків у завеликому взутті, що вільно теліпалося на ногах.

Наручний годинник нещасного здоровила показував п'яту годину сорок чотири хвилини. Металевий прут був запханий за пояс та прикритий медичним халатом, і при ходьбі боляче тер мені ногу. На стелі через кожних футів двадцять висіли плафони, з яких лилося світло либонь сорокаватних ламп.

Повернувши праворуч, я опинився на сходах, що вели вниз. Пішов по них. Сходи мали килимове покриття, і я ступав тихо, наче миша.

Другий поверх був точнісінькою копією третього — двері, двері без кінця й без краю, — і я став спускатися нижче.

Зійшовши на перший поверх, повернув праворуч, намагаючи поглядом двері, з-під яких пробивалося б світло.

Я знайшов їх майже в кінці коридору й, не постукавши, зайшов.

Якийсь тип у розцяцькованому купальному халаті сидів за великим блискучим столом і вивчав величезний гробсбук, що лежав перед ним. То була не палата для хворих. Цей чоловік різко звів на мене очі, які сяйнули неприязним блиском, й округлив губи; він явно хотів закричати, але, побачивши рішучий вираз на моєму обличчі, раптом передумав. Зірвався на ноги.

Зачинивши за собою двері, я підійшов до цього типа і сказав:

— Доброго ранку! Маєте серйозні проблеми...

Мабуть, людей завжди цікавитиме все, що стосується небезпек: зачекавши три секунди, поки я перетну кімнату, він запитав:

— Ви на що натякаєте?

— На те, що вам доведеться відповідати перед судом за ізолювання мене від людей і утримання в цьому стані, а ще — за посадовий злочин, бо за вашим розпорядженням накачували снодійним людину, яка цього зовсім не потребувала. У мене вже, мабуть, абстинентний синдром, тож не ручаюся за себе...

Чоловік розправив плечі.

— Забирайтеся звідси! — гаркнув він.

Побачивши на столі пачку цигарок, я взяв одну і сказав:

— А зараз присядьте й замовкніть. У мене є до вас розмова.

Він присів, але замовкати, схоже, й не думав.

— Ви порушуєте кілька правил, — попередив мене.

— От суд нехай і вирішує, хто з нас у чому винний, — відповів я. —

Мені потрібні мої особисті речі та одяг. Я виписуюся.

— Але ж у вашому стані...

— Вас забули запитати! Або речі на бочку, або будете пояснювати це в суді.

Він потягнувся до кнопки на столі, та я відкинув його руку.

— Швидко! — напосідав на нього. — На кнопку треба було натиснути відразу, тільки-но я сюди зайшов. А зараз уже пізно.

— Містере Корі, ви були в надзвичайно важкому...

Корі?

— Я не лягав у вашу клініку — мене поклали, — сказав я, — а тепер хочу з неї виписатись, і побий мене грім, якщо я не вправі це зробити! От зараз ви мене й оформите... Ну, і чого ми чекаємо?

— Послухайте, та ж ви не в тих кондиціях, щоб так узяти й піти, — пручався він. — Я не можу вас відпустити. Зараз викличу чергового, щоби він довів вас до палати і поклав у ліжко.

— Навіть не намагайтесь! — попередив я. — Інакше відчуєте на собі мої кондиції. А зараз кілька запитань. Перше: хто поклав мене до вас, і друге: хто оплачує рахунки за моє лікування?

— Ну добре, — зітхнув чоловік, і його тоненькі рудуваті вуса опустились, як мишачі хвостики.

Він відчинив шухляду стола, засунув туди руку — і я приготувався.

Вибив з його рук ту штуку раніше, ніж він устиг зняти її із запобіжника: розкішний на вигляд автоматичний кольт 32-го калібру. Щодо зняття із запобіжника, то це зробив уже я, взявши пістолет. Наставив зброю на вусатого і сказав:

— А зараз ви відповісте на ще кілька моїх запитань. Бачу, вважаєте мене небезпечним. І це може виявитися правдою.

Він жалюгідно всміхнувся, узяв цигарку, прикурив, хоча саме цього не слід було робити, якщо намагався зобразити впевненість. Його руки тремтіли.

— Ну добре, Корі... якщо вам від того полегшає, — здався чолові'яга. — Сюди вас поклала ваша сестра.

«?» — подумав я. І запитав:

— Яка сестра?

— Евеліна, — пояснив вусатий.

Якась Евеліна. Ну що ж...

— Це просто смішно. Ми з Евеліною не бачилися купу років, — розвів руками. — Вона навіть не знала, що я в цих краях.

Він стенув плечима.

— Усе-таки...

— А де ж її шукати? Так хочеться до неї зателефонувати... — сказав я.

— Не ношу при собі її адреси.

— То подивіться.

Він підвівся, перетнув кабінет, зупинився біля шафи з теками, відчинив її і, порившись, дістав потрібну карточку.

На карточці я прочитав: «*п. Евеліна Фломель*»... Нью-йоркська адреса теж нічого мені не казала, однак я загнав її в пам'ять, так, про всяк випадок. Як впливло з карточки, мене звали Карл. Добре. Вже більше інформації.

Потім за пояс, поряд із прутом, я засунув пістолет, звісно, поставивши його на запобіжник.

— От і добре, — сказав я чоловікові. — То де мій одяг, і скільки ви мені заплатите?

— Ваш одяг знищений в аварії... І ще мушу вам сказати, що ваші ноги були стовідсотково зламані... а ліва навіть у двох місцях. Чесно кажучи, не розумію, як вам узагалі вдається стояти на них. Адже минуло лише два тижні...

— А на мені завжди все гоїться, як на собаці, — сказав я йому. — Так, а зараз про гроші...

— Які гроші?

— Відступні за те, що я не позиватимуся з вами за ваші протиправні дії і ще за дещо.

— Послухайте, це смішно!

— Що ж тут смішного? Тисяча готівкою, просто зараз, — і наша суперечка залагоджена.

— Навіть слухати про це не хочу!

— Раджу вам усе добре обміркувати. Виграєте ви чи програєте, подумайте, якої слави заживе ваш заклад, якщо матеріали досудового розслідування — авжеж, не без моєї допомоги, — стануть загальним надбанням. Я неодмінно зв'яжуся з Асоціацією лікарів, редакціями газет, і ще...

— Шантаж, — махнув рукою вусатий. — Тільки дарма стараетесь, я вам так просто не піддамся.

— Або платіть тепер, або заплатите згодом, за рішенням суду, — сказав я. — Мені однаково. Але тепер вам було б дешевше.

Якщо вусань розкошелиться, тоді я знатиму напевне: мій здогад правильний і щось у цій справі нечисто.

Він витріщався на мене... навіть не знаю, скільки часу.

Нарешті...

— Не маю тут тисячі, — сказав він.

— Ваша сума? — уточнив я.

Чергова пауза.

— Це грабіж серед білого дня, — витиснув він.

— Ні, чоловіче, це звичайна обгородка, я продаю — ви платите. Ваша сума?

— Думаю, у мене в сейфі набереться сотень п'ять.

— Діставайте.

Обстеживши нутро маленького стінного сейфа, вусатий повідомив мені, що там є чотириста тридцять; я його не перевіряв, бо не хотілося залишати відбитки пальців. Він передав мені банкноти, і я запхнув їх у бокову кишеню.

— А зараз я хочу замовити таксі. В яку компанію тут легше дотелефонуватися?

Він назвав, я перевірів цей номер за довідником, а заодно і з'ясував, що ми — десь на півночі штату Нью-Йорк.

Наказав йому набрати номер і замовити таксі: як називалося це місце, я не знав, а показувати перед ним, що у мене прогалини в пам'яті, мені аж ніяк не хотілося. До слова, коли зривав із себе пов'язки ще там, у палаті, голова моя теж була забинтована.

Під час розмови вусатого телефоном я зауважив, як він називає це місце: то була Ґрінвудська приватна клініка.

Я загасив сигарету, дістав з пачки іншу й опустився у коричневе шкіряне крісло біля книжкової шафи, чим зменшив навантаження на ноги, мабуть, на кілька сотень фунтів.

— Зараз ми чекаємо тут, а потім проведесте мене до дверей, — сказав я чолов'язі.

Більше від нього я не почув жодного слова.

2

Була вже майже восьма ранку, коли таксі зупинилося за моїм бажанням на перехресті в найближчому місті. Я розплатився з таксистом та ще хвилин із двадцять ішов. Потім відчинив двері в якусь забігайлівку, знайшов там затишний куточок і замовив собі на сніданок склянку соку, пару яєць, тост, бекон та три горнятка кави. Бекон був жирний, аж сочився.

Не менше години розправлявся зі сніданком, а тоді пішов далі. Відшукав магазин одягу і простовбичив під ним до о пів на десяту — до його відкриття.

Там купив штани, три спортивні сорочки, пояс, дещо зі спідньої білизни і пару туфель. Також узяв носовик, гаманець та гребінчик.

Далі я знайшов автостанцію і сів в автобус до Нью-Йорка. Жодна жива душа не намагалася мене зупинити. Схоже, людям не було ніякого діла до моєї персони.

Уже в автобусі, споглядаючи за вікном сільські красоти, де свіжий вітерець під холодним синім небом тріпав осінні краєвиди, я почав збивати до купи те, що знав про себе і про своє становище.

Отже, з волі Евеліни Фломель, як звали мою сестричку, я був зареєстрований у Грінвуді під ім'ям Карла Корі. Трапилося це після аварії, що сталася п'ятнадцять днів тому (плюс-мінус день-два). Тоді мені добряче потовкло кістки, але нині від тих переломів залишився хіба тільки спогад. Ніякої сестри Евеліни я не пам'ятав. Грінвудський персонал одержав розпорядження тримати мене непритомним, коли ж я вирвався з їхніх лап і став лякати їх законом, на них це подіяло. Що ж, чудово! Виходить, хтось мене боявся і, думаю, небезпідставно. Отже, треба гнути цю лінію далі, чого б воно мені не вартувало.

Я подумки повернувся до аварії і міркував про неї, допоки від думок не заболіла голова. Це не була аварія. Таке в мене склалося враження, хоча й не знав, чому. Проте я докопаюся до істини, і тоді комусь буде непереливки. Дуже-дуже непереливки! Десять у глибинах

мого ества спалахнув, розгоряючись, гнів — жорстокий, страшний. Досі кожен, хто бажав мені зла чи намагався використати мене, отримував по заслугі, тож і той, хто заварив цю кашу, хай би ким він був, також заплатить. У мене виникло непоборне бажання вбити, стерти на порошок кожного, причетного до пригоди; я знав, що відчуваю це не вперше, і ще пам'ятав, що колись, у минулому, мені доводилося переживати щось подібне. До того ж, уже не раз.

Знову повернувшись до вікна, я дививсь, як падає з дерев змертвіле листя.

Діставшись до Великого Яблука, я поголивсь і підстригся в найближчій циркульні, а потім зайшов до чоловічої вбиральні й змінив на собі майку та сорочку: терпіти не можу волосся, що залишається на одязі після стрижки. Праву кишеню моєї куртки відтягував кольт 32-го калібру, який належав ґрінвудському безіменному персонажеві. Якщо хтось із Ґрінвуда або моя сестричка не тягнутимуть kota за хвіст і оголосять мене в розшук, боюся, той факт, що порушую Акт Саллівана¹, лише додасть мені проблем. Та хай там як, але вирішив залишити зброю при собі. Нехай вони спочатку знайдуть мене, а крім того, потрібно було зважити всі «за» і «проти». Я нашвидку пообідав, тоді з годину катався на метро і на міських автобусах, опісля взяв таксі та поїхав у Вестчестер, де, якщо вірити картці, що показав вусатий, мешкала Евелін, яка нібито була мені сестрою і могла (принаймні я на це сподівався) заповнити прогалини в моїй пам'яті.

Ще до приїзду вирішив, якої лінії дотримуватимуся.

Коли постукав у двері великого старовинного особняка, мені відчинили, і за наступні пів хвилини я остаточно визначився з тим, що казатиму. Деталі обміркував, ступаючи довгою вихлястою під'їзною алеєю, що була посипана білою рінню і звивалася між темними дубами та світлими кленами. Листя шурхотіло під ногами, вітер проникав за піднятий комір куртки і холодив свіжопоголену шию. Запах тоніку для волосся перемішавсь із землистим духом стін, оповитих плющем, що цілком укрит стару цегляну кладку. Мене не полишало відчуття: це місце мені відоме. Хоча я сумнівався, що бував тут раніше.

Коли постукав, відповіло відлуння.

Я чекав, запхнувши руки у кишені.

Коли двері відчинились, я усміхнувся і кивнув рябій від родимок покоївці зі смуглявим обличчям та пуерто-ріканським акцентом.

— Вам кого? — запитала вона.

¹ Акт Саллівана (або закон Саллівана) — закон, що діє на території штату Нью-Йорк від 1911 р. і забороняє володіння вогнепальною зброєю без відповідного дозволу. Названий так на честь нью-йоркського конгресмена Тімоті Саллівана.

- Хочу бачити міс Евеліну Фломель.
- А хто її запитує?
- Її брат Карл.
- О, заходьте, будь ласка! — запросила вона.

Підлога в передпокої була вимощена крихтінною плиткою оранжево-рожевої та бірюзової барв, на стінах — панелі з червоного дерева. Ліворуч од себе побачив решітчасту перегородку, що ділила кімнату надвоє, а перед нею, в довгастому горщиківі, росло щось зелене, з великими, як лопухи, листками. Жовте світло сіялося зі скляного, покритого емаллю куба, що висів на стелі.

Дівчина кудись пішла, і я роззирнувся, шукаючи хоча б щось, із чим був би знайомий.

Нічого.

Тоді вирішив просто чекати.

Незабаром покоївка повернулася, всміхнулася і, легенько кивнувши, сказала:

- Ідіть за мною, будь ласка. Вона чекає вас у бібліотеці.

І я пішов. Ми піднялися на три сходових марші, потім пішли коридором, проминули зачинені двері — одні, другі... Треті ліворуч були відчинені, й вона показала, щоб я йшов туди. Ступивши на поріг, зупинився.

Як і в будь-якій бібліотеці, тут було повно книг. На стінах висіли три полотна, два — з буколічними пейзажами, а на третьому красувалося лагідне море. Підлогу застеляв товстий зелений килим. Біля просторого письмового стола стояв великий глобус, повернутий до мене африканським континентом, а за ними було широченне, на всю стіну, восьмисекційне вікно. Однак не це примусило мене зупинитися.

На жінці, яка сиділа за столом, була аквамаринова сукня зі широким коміром та гострим вирізом; довгі пасма темного волосся звисалися буклями і кольором нагадували щось середнє між хмарами в призахідному небі й краєм свічкового полум'я у нічній кімнаті; очі її, прикриті окулярами, в яких (чомусь я був у цьому впевнений) вона не мала жодної потреби, були (звідкись також знав і це) сині-сині, як озеро Ері о третій годині погожого літнього дня; насичений колір туго вигнутих в усмішці губ доповнював її вогнисті локони. Та хай там як, не це примусило мене зупинитися.

Я знав її, звідкись її знав, хоча й не міг сказати, звідки.

Розтягнувши губи в усмішці, я підійшов.

- Привіт! — сказав.

— Присядь, будь ласка, — припросила вона і показала на оранжевий стілець із високою спинкою й масивними бильцями, що помітно

виділявся на загальному фоні та був вигнутий так, як вигнув би його я, перш ніж із насолодою розкинутися на ньому.

Я всівся, вона уважно подивилася на мене.

— Рада бачити, що ти вже оклигав.

— І я радий тебе бачити. Як поживаєш?

— Дякую, непогано. Сказати по правді, не сподівалася, що побачу тебе тут...

— Знаю, — збрехав, — однак я тут, і хочу сказати спасибі за сестринську турботу та догляд.

Говорив я з іронічними нотками, навмисно, щоби бачити, як вона сприйме мої слова.

До кімнати зайшов величезний собака — ірландський вовкодав — і розвалився перед столом. За ним з'явився другий, він двічі обійшов навколо глобуса й теж розлігся на підлозі.

— Пусте, — відказала вона, — підхоплюючи іронічний тон. — Як я могла не подбати про тебе? А якби була на твоєму місці, то їздила б обережніше.

— Обіцяю, — запевнив я, — надалі саме так і робитиму. — Ще не осмислив, що за гру затіяв, та оскільки вона не второпала, що я чогось не знаю, то треба вивудити з неї все, що вдасться. — Я подумав: може, тобі цікаво, в якому я стані, от і приїхав сюди.

— Може, й цікаво... Ти вже їв?

— Перекусив, кілька годин тому, — відповів я.

Вона подзвонила служниці й, коли та прийшла, загадала принести чогось поїсти.

— Я передбачала, що ти втечеш із Грінвуда, тільки-но станеш на ноги, — зізналася вона, — але не думала, що це буде так скоро, й звісно ж, гадки не мала, що прибуду до мене.

— Знаю, — кивнув, — тому я й тут.

Вона пригостила мене сигаретою, я взяв одну, дав прикурити їй, сам прикурив.

— Ти завжди був непередбачуваний, — нарешті продовжила вона. — В минулому ця риса тебе частенько рятувала, та нині я б на неї не покладалася.

— І що ж ти хочеш цим сказати? — запитав я.

— Надто високі ставки, аби блефувати, а я так розумію, саме цим ти намагаєшся займатись, якщо наважився з'явитися тут. Я завжди була в захваті від твоєї відваги, але ж, Корвіне, не будь дурнем! Ти знаєш увесь розклад.

Корвін? Занотуємо це у ту саму колонку, що й *Корі*.

— Може, знаю, а може, й ні, — протягнув я. — Не забувай, що я був поза грою.

— Хочеш сказати, що ти ще нікого не бачив?

— Так, принаймні відколи спритомнів.

Вона схилила голову набік і звузила прекрасні очі.

— Дідько тебе знає, — сказала, — але нехай. Припустімо, що це чиста правда. Хтозна, може, все так, як ти кажеш. Може. Припустімо, що я в це повірила — поки що. Тоді ти, радше, вже придумав якусь хитрість і закрився від удару. Ану, дай вгадаю, як.

Я затягнувся сигарекою, сподіваючись почути ще щось. Але вона мовчала, тож вирішив скористатися перевагою, котру нібито здобув у цій грі, якої не розумів, і де грали гравці, котрих не знав, а на кону стояли ставки, про які не відав ні сном ні духом.

— Той факт, що я тут, уже про щось свідчить, — сказав я.

— Так, — підтвердила вона, — я це бачу. Але ти у нас хлопець кмітливий, тому це може свідчити про що завгодно. Почекаємо, а там побачимо.

Чого чекати? І що побачимо? Або кого?

Опісля служниця принесла біфштекси, кухоль пива, і на певний час це звільнило мене від потреби ходити околясом і вдавати, ніби мені відоме те, чого не знає Евеліна Фломель. Біфштекс був чудовий, рожевий усередині, соковитий, я жадібно хрумтів щойно підсмаженими хлібцями й запивав це все великими ковтками пива. Вона відрізала маленькі шматочки від біфштекса і посміювалася, спостерігаючи, як я лигаю їжу та питво.

— А знаєш, Корвіне, мені подобається, з яким завзяттям ти поглинаєш життя. І це — одна з причин, чому дуже не хочу, щоб ти з ним розлучився.

— Я теж, — промимрив я з набитим ротом.

Я їв та міркував про неї. І бачив її в дуже декольтованій сукні зеленого, як море, кольору, пишній унизу. Звуки музики, танці, лунали чийсь голоси за спиною... На мені був чорний зі сріблом костюм і ще... Раптом видіння щезло. Проте я знав, що це не гра уяви, а реальний спогад, і подумки лайнувся, що шматочки пам'яті не складаються в єдине ціле. Цікаво, що ж казала та, у зеленій сукні, мені, в чорному зі сріблом, того вечора під супровід музики, танців і голосів?

Узявши глечик, підлив пива їй, собі й вирішив перевірити це видіння.

— Мені пригадався вечір, — почав, — коли ти була вся в зеленому, а я — у своїх кольорах. Як тоді було гарно, і музика...

Легенький смуток промайнув її обличчям, щоки розгладилися.

— Так, — підтвердила вона. — Гарні були часи, що й казати... То ти справді нікого не бачив?

— Слово честі! — запевнив я, не дуже переймаючись, заради чого легковажу честю.

— Відтоді справи набагато погіршилися, — повідомила вона, — а в Тінях стало стільки жахів, що тобі й не снилося...

— І?.. — не відступав я.

— Його проблеми як були, так і залишилися, — закінчила вона.

— Угу...

— Так, — вела Евеліна далі, — і він захоче знати, на чий бік ти схиляєшся...

— Ні на чий, — поспіхом запевнив я.

— Тобто, ти хочеш сказати...

— Поки що, — уточнив я, мабуть, теж трохи поквапно, бо її очі не просто поширшали — вони стали безмірно широкими. — Принаймні поки не побачу всієї картини, — додав, хоча й близько не знав, про що йдеться.

— Угу...

Ми доїли біфштекси та випили пиво, а дві кістки, що залишилися від трапези, віддали псам.

Потім пили каву, і в мені ворухнулося ніби якесь братерське почуття, але я його приглушив.

— А що ж усі решта? — запитав. Означати моє запитання могло що завгодно, однак не викликало жодної підозри.

Якусь мить боявся, що Евеліна поцікавиться, що ж я мав на увазі. Але вона не поцікавилася. Натомість відхилилася на спинку стільця, втупилась очима у стелю і мовила:

— Усе як завжди, якихось новин не чути. Можливо, твоя тактика — наймудріша. Мені це теж до вподоби. Але ж слава, величність — та хіба таке можна забути!..

Я опустил очі, бо не ручався, що у них було написано потрібне мені, й відповів:

— Не можна. Жодним чином не можна.

Довгенько панувала ніякова тиша, після чого Евеліна запитала:

— Ти мене ненавидиш?

— Звісно ж, ні, — відповів. — Хіба я на таке здатний... після всього, що було?

Схоже, моя відповідь її задовольнила, і вона всміхнулася, сяйнувши білосніжними зубами.

— Добре... і спасибі тобі, — мовила Евеліна. — Що б там про тебе не казали, ти джентльмен.

Я вклонився, вдаючи запобігливу усмішку.

— Ви закрутите мені голову...

— Ну, — сказала вона, — з урахуванням щойно сказаного, це мало-ймовірно.

І мені стало незатишно.

Лють моя клекотала, тож я подумав: а чи знає вона, кому ця лють призначена? Страх як хотілося запитати про це навіпростець, але я придушив недоречне бажання.

— Ну, і що робитимеш далі? — нарешті поцікавилася вона. Викручуватися не випадало, і я відповів:

— Ти мені, звісно, не віриш...

— А як ми можемо тобі повірити?

Я відзначив про себе це «ми».

— Ну, гаразд. Тепер, цієї хвилини, я б не проти скористатися твоєю гостинністю. Залюбки погостюю тут, та й тобі буде легше наглядати за мною.

— А потім?

— Потім? Поживемо — побачимо.

— Розумно, — оцінила вона, — дуже розумно. Плюс ти штовхаєш мене у дуже незручне становище. — (Я сказав це тому, що не мав куди йти, а грошей, роздобутих шантажем, надовго не вистачить.) — Ну звісно ж, можеш залишитись у мене. Тільки дозволь, я тебе попереджу, — її пальці взяли за річ, що висіла в неї на ланцюжку і попервах здалася мені своєрідним кулоном. — То — ультразвуковий свисток для собак. Оці песики, Спалах та Грім, мають ще чотирьох братів, усі шестеро навчені поводитися з нехорошими людьми, і кожен собака озивається на мій свисток. Тому не надумай потикатися кудись туди, де тобі не будуть раді. Один-два сигнали — і навіть ти спасуєш перед ними. Для тебе ж не секрет, що через цю породу в Ірландії не залишилося жодного вовка...

— Знаю, — погодився я, відзначаючи подумки, що й справді це знав.

— Так, — провадила вона, — Еріку сподобається те, що ти — мій гість. Коли він це знатиме, то нарешті дасть тобі спокій, якого ти так домагаєшся, *n'est-ce pas*¹?

— *Oui*², — сказав я.

Ерік! Це було вже щось! Колись я знав якогось Еріка, і цей факт певним чином грав не останню роль у моєму житті. Щоправда, вже давненько. Але той Ерік, якого я знав, і досі увивається навколо мене, й це також суттєво.

Але чому?

Я його ненавидів, і то було єдиною причиною. Ненавидів цілком достатньо, щоб намислити вбити його. Хтозна, може, я і намагався це зробити.

Окрім того, між нами був якийсь зв'язок, я знав.

¹ Правда ж? (*Фр.*)

² Так (*фр.*).

Родинні узи?

Так, саме вони. Ні він, ні я не були в захваті від того, що доводимося братами один одному... Помалу я пригадував.

Великий, міцно збитий Ерік, з вологою закучерявленою бородою, з очима — такими самими, як у Евеліні!

Мене заповонила нова хвиля спогадів, кров запульсувала в скронях, а зашийок раптом став гарячим.

Жоден рух на моєму обличчі не видав цього, коли я зрозумів: Евеліна — справді моя рідна сестра! Натомість примусив себе затягнутися сигаретою та відсморбнув ще трохи пива. Тільки ім'я її було точно не Евеліна. Що ж, вирішив я, треба бути дуже обережним. А при звертанні до неї слід уникати будь-яких імен, поки не пригадаю справжнього.

А що ж тоді я? І що ж це за така круговерть, де все крутиться навколо мене?

І раптом осяяло: цей Ерік мав певний стосунок до моєї аварії! Для мене вона мала стати фатальною, однак я залишився живий. То він чи не він? Він, казали мої відчуття. Це мав бути Ерік. А Евеліна була з ним у зв'язці, платила Грінвуду, щоби там тримали мене в комі. Так, це краще, ніж бути мерцем, але все ж таки...

До мене починало доходити, що я, прийшовши до Евеліни, цілком добровільно віддався Ерікові в руки, і якщо залишатися тут і надалі, стану його бранцем та не зможу захистити себе від нового удару.

Але ж вона натякнула, що, поки гостюватиму в неї, він мене не зачепить. Я замислився. Не можна вірити тільки словам, треба бачити, що за ними. І слід постійно залишатися насторожі. А може, буде краще, якщо я за першої нагоди вишиюся звідси, і нехай моя пам'ять прокидається поступово.

Однак мене пекло нестерпне почуття нагальності. Мав якнайшвидше докопатися до суті, а потім перейти до дій. Думати про щось інше я просто не міг. Якщо ціною за повернення пам'яті має стати нова небезпека, якщо чекання слухної години може обернутися несподіваним поворотом, що ж, нехай буде так! І я вирішив, що залишусь тут.

— ...а ще пригадую, — казала Евеліна, і до мене дійшло, що вона говорить, а я її навіть не слухаю. Мабуть, сестра не стільки говорила, скільки думала вголос, і я не конче мав щось відповідати, а крім того, мені вистачало й своєї гризоти.

— А ще пригадую той день, коли ти почав перемагати Джуліана в його улюбленій грі, а він жбурнув у тебе келих з вином і брудно вилаявся. Але приз дістався тобі. А потім Джуліан раптом злякався, що зайшов так далеко. Ти ж тоді засміявся, й опісля ви з ним випили

по келихові вина. Думаю, він після того вибрику почувався дуже зле, адже зазвичай такий розважливий, і ще вважаю, що він того дня заздрих тобі. Пригадуєш? На моє переконання, відтоді Джуліан у тебе запозичив — не змаптував, а саме запозичив — чимало всіляких манер. Але я все одно його ненавиджу і сподіваюся, кінець його не за горами. У мене відчуття, що ми...

Джуліан, Джуліан. Джуліан. І так, і ні. Якась гра... я когось зачіпаю... величезна пробоїна у самовладанні, про яке вже переповідали легенди. *Так* — ситуація нібито й справді знайома; *ні* — я не міг достеменно сказати, що її спричинило.

— А Каїн!.. Як ти його обдурив! Знаєш, він тебе дотепер ненавидить...

Я зробив висновок, що згадані особи мене не особливо люблять.

До того ж, ім'я Каїна було теж нібито знайомим. Дуже знайомим. Ерік, Джуліан, Каїн, Корвін.

Імена, мов ті рибки в акваріумі, плавали у моїй голові; мені навіть здалося, що їх більше, ніж можу втримати.

— Це було так давно... — вимовив мимохіть, і, схоже, не помилився.

— Корвіне, — сказала Евеліна, — давай начистоту. Тобі потрібно більше, ніж просто безпека, я це знаю. І ти ще маєш досить сил, аби в тебе щось вигоріло, але за умови, що правильно скористаєшся ситуацією. Не знаю твоїх думок, але, може, ми укладемо з Еріком угоду?

Цього разу то було явно інше *«ми»*. Евеліна вже мала якісь міркування стосовно моєї цінності, незалежно від того, як складуться обставини. Я бачив, що вона не проти скористатися нагодою й отримати якусь преференцію. Тож я всміхнувся, ледь-ледь.

— То ти заради цього тут? — не вгавала вона. — Маєш пропозицію для Еріка, а щоб її втілити, тобі потрібен посередник, так?

— Можливо, — сказав я. — Але спочатку мушу зважити всі «за» і «проти». Не забувай, я тільки-но одужав, тому робіти — непочатий край. Коли ж побачу, що інтереси Еріка не суперечать моїм життєвим інтересам, маю перебувати в такому місці, де можна діяти швидко та рішуче.

— Будь обережним, — сказала вона. — Ти ж знаєш, що я переповім йому кожне твоє слово.

— Авжеж, — озвався я, хоча нічого не знав, й одразу ж перейшов у наступ: — Якщо тільки твої інтереси не співпадуть з моїми...

Її брови зсунулися ближче, й між ними пролягли тоненькі зморшки.

— Звідки мені знати, що ти пропонуєш?

— Нічого не пропоную. Поки що, — уточнив я. — Просто граю з тобою відверто і чесно кажу тобі, що не знаю. Не впевнений, що мені дуже хочеться домовлятися з Еріком. А зрештою... — я зробив виразну паузу, бо не знав, що говорити їй далі, а сказати сестрі щось ще таки не завадило б. — У тебе є якась альтернатива?

Вона раптом підвелася, вхопила свисток.

— Блейз! Як могла забути!

— Сядь, — заспокоїв я її, — і не будь смішною. Невже гадаєш, що я з власної волі прийшов би сюди, став би, скажу так, твоїм заручником, аби слухати фантазії про Блейза?

Вона розслабилася, може, навіть трохи обм'якла, потім знову опустилася на стілець.

— Мабуть, ні, — мовила нарешті, — але знаю: ти — гравець за вдачею, і ще знаю, що тобі не можна довіряти. Якщо ти прийшов сюди, щоб спекатися свого прихильника, то шкурка вичинки не варта. Я не настільки поважна фігура у цій вашій грі. Та ти й сам уже мав би це знати. Крім того, мені завжди здавалося, що ти досить прихильний до мене. Принаймні був.

— І був, і є, — запевнив я її, — тому нехай тебе це не турбує, чуєш? От одного не втямлю: навіщо ти ще й Блейза приплела сюди?

Ну ж бо, давай, ковтни наживку! Мені ще стільки всього треба дізнатися!

— Ага! То він таки достукався до тебе?

— Не хотів би про таке говорити, — відповів я, сподіваючись, що це дасть мені якісь козири. Ситуація з Блейзом ледь-ледь прояснилась. — Якби він до мене достукався, я відповів би йому те самісіньке, що сказав би Еріку: «Мені треба подумати».

— Блейз, — повторила вона.

«Блейз, — мовив я подумки, — Блейз. Ти мені подобаєшся. Не пам'ятаю, чому, і знаю, є причини, чому ти не мав би подобатись, але ти мені подобаєшся. Це знаю напевне».

Ми ще трохи посиділи, і я відчув дику втому, але не хотів цього показувати. Маю бути сильним. Я знав, що маю бути сильним.

Потім усміхнувся й сказав:

— Непогана в тебе тут бібліотека.

— Дякую, — відказала Евеліна. — Блейз... — по деякому часі повторила вона, задумавшись. — Ти справді вважаєш, що він має шанс?

Я знизав плечима.

— Хтозна? Якщо це хтось і знає, то точно не я. Може, він знає відповідь? А може, й не знає.

Від подиву Евеліні відвисла щелепа й округлились очі. Вона запитально подивилася на мене.

— Не знає? — перепитала. — Тобто, хочеш сказати, що й сам можеш спробувати?

Я засміявся, намагаючись хоч так приглушити її почуття.

— Не будь дурною, — мовив, урвавши сміх. — Чому зразу я?

Однак слова її вже вдарили по туго напнутій струні десь у найглибших закомарках моєї душі. «Чом би й ні!» — на повну силу бриніла струна.

І раптом мені стало страшно.

Однак коли я спростував її здогад (а може, й не здогад, а щось зовсім інше), Евеліні неначе полегшало. Заспокоївшись, вона всміхнулася і показала рукою на вмонтований у стіну, ліворуч од мене, невеличкий бар.

— Я б не відмовилася від ковтка «Ірландського туману»¹, — сказала вона.

— Коли такі справи, то я теж не відмовлюся, — сказав я їй, підвівшись, наповнив лікером дві чарки. — А знаєш, — додав, знову вмовившись на стільці, — приємно сидіти з тобою отак, навіть якщо недовго. Стільки всього спливає у пам'яті...

Вона всміхнулася, від чого стала дуже гарною.

— Твоя правда, — сказала, пригубивши лікеру. — Почуваюся з тобою так, ніби ми й справді в Амбері.

Моя чарка ледь не випала з рук.

Амбер! Від цього слова спину як блискавичним розрядом пронизало!

Евеліна заплакала, і я, підвівшись, заспокоїливо обняв її за плечі.

— Не треба сліз, дівчинко. Не треба. Коли ти плачеш, мені теж так сумно!..

Амбер! Оце було вже щось — щось магнетичне, надпотужне!

— Побачиш, буде свято й на нашій вулиці, — сказав я лагідно.

— Ти справді в це віриш?

— Аякже! — відповів я гучно. — Так, я у це вірю!

— Ненормальний, — сказала вона. — Напевне, саме тому з-поміж усіх братів я найбільше любила тебе. Вірю майже в усі твої нісенітниці, хоча й знаю, що ти — ненормальний.

Евеліна ще трохи порюмсала і нарешті вгамувалася.

¹ «Ірландський туман», або «Айріш Міст» (англ. «Irish Mist») — лікер преміум-класу, який виробляють у Дубліні (Ірландія). Готують з двох видів меду — конюшинного та вересового, а також особливого екстракту з трав. Вважається, що подібний напій побутовували в Ірландії ще в V столітті н. е., і легенда розповідає, що він мав назву «Вересовий мед». Секрет напою був утрачений наприкінці XVII ст. та віднайдений цілком випадково у старовинному рукописі. А в середині XX ст. на основі знайденого рецепта створили «Ірландський туман».

— Корвіне, — сказала, — якщо в тебе все вигорить... не знаю, як, але якщо за допомогою Тіней усе влаштується так, що ти виграєш... не забудеш тоді Флорімель — свою меншу сестричку?

— Не забуду, — пообіцяв, уже знаючи, як її звати. — Авжеж, я пам'ятатиму про тебе.

— Дякую. А Ерікові я розповім лише найголовніше, про Блейза і найостанніші мої підозри навіть словом не обмовлюся.

— Дякую тобі, Флоро.

— І все-таки не вірю тобі, ні на йоту не вірю, — додала. — Про це теж пам'ятай.

— Ну, це мені й так зрозуміло.

Потім вона наказала служниці відвести мене до моєї кімнати, я так-сяк роздягнувся, впав у ліжко як підкошений і проспав одинадцять годин поспіль.

3

Уранці я не знайшов у будинку ні Флори, ні навіть записки від неї. Служниця накрила мені стіл на кухні й пішла в своїх справах. Бажання щось вивідати в цієї жінки я придушив у зародку: по-перше, вона могла не знати того, що мене цікавило, або ж могла знати, але не сказати мені; а по-друге, якщо почну доправлятися, вона відразу ж повідомить Флору, який зацікавлений у неї брат. І з огляду на те, що зараз я владарював у цьому домі, вирішив, що треба повернутися в бібліотеку й подивитися, чи можна там щось з'ясувати. Крім того, люблю бібліотеки. Мені стає затишно і спокійно в оточенні стін, заставлених прекрасними й мудрими словами. Почуваюся краще завжди, коли доводиться стикатися з тим, що стримує темні засади.

Невідь звідки узявся чи то Грім, чи то Спалах, чи ще хтось із їхньої швори й на прямих ногах пішов коридором за мною, на ходу приношуючись до мого запаху. Я спробував подружитися з тим псом, але з таким самим успіхом міг би говорити компліменти дорожньому регулювальникові, який дає сигнал з'їхати з проїжджої частини. Дорогою я зазирнув у ще кілька кімнат, та це були найзвичайнісінькі, нічим не примітні приміщення.

Нарешті зайшов до книгозбірні. З глобуса, як і вчора, на мене дивилась Африка. Зачинивши за собою двері, щоб не впустити собак, почав ходити по кімнаті, читаючи назви книг на полицях.

У бібліотеці було дуже багато видань з історії. Скидалося на те, що тут їм віддавали явну перевагу. Крім історії, чимало книг було присвячено мистецтву — солідні, недешеві фоліанти, — і кілька з них я навіть погортав. Зазвичай, мені найкраще міркується тоді, коли думаю про щось цілком стороннє.

Цікаво, вдавсь я у розмисли, звідки у Флори статки на таке безбідне існування? І якщо ми родина, то чи впливає звідси, що в мене також водиться така-сяка маєтність? Подумав про свій майновий і суспільний статус, про те, чим займаюся, звідки походжу... Щось підказувало мені, що гроші ніколи не були проблемою для мене, що я завжди мав їх достатньо, а якщо й не мав, то за потреби завжди знаходив кілька способів розжитися потрібною сумою. Може, і в мене є власний великий будинок, такий, як у Флори? Але щодо цього не міг нічого пригадати.

То чим усе-таки я займався?

Зайшов за Флорин стіл, усівся зручніше і зануривсь у пам'ять, вишукуючи ті комірочки знань, які, був певен у цьому, мали залишитися в мені. Займатися таким самокопанням, неначе ти — це не ти, а хтось цілком сторонній — справа не з простих. І, мабуть, саме через те в мене нічого не вийшло. Що є твоїм, — воно твоє, це частинка тебе самого; воно просто належить тобі та ховається десь у твоєму нутрі. Оце й усе.

Лікар? Це спало мені на думку тоді, коли переглядав деякі анатомічні малюнки да Вінчі. Майже рефлекторно я почав перебирати подумки етапи різних хірургічних операцій. І тоді зрозумів, що в минулому мені вже доводилось оперувати людей.

Та це було не те. Хоч я й розумів, що мав медичну підготовку, знав і те, що медицина — лише частина чогось іншого. Звідкись мені було відомо, що практикуючим хірургом я не був. Добре, а ким був? Чим займався ще, крім медицини?

І раптом мою увагу привернув один предмет.

Сидячи за столом, я повністю бачив протилежну стіну, на якій, серед усього іншого, висіла давня кавалерійська шабля. Цю зброю помітив тільки зараз. Підвівся, перейшов у протилежний край кімнати і зняв зі стіни шаблю.

Подумки навіть цикнув од досади, коли побачив, у якому вона стані. Мені відразу ж стало шкода, що тут нема промасленого віхтя і точила, які дали б змогу довести шаблю до належного стану. Отже, я тямив щось у старовинній зброї, принаймні в тому її різновиді, що зветься зброя для коління та рубання.

Шабля легко і зручно лежала в руці, я відчував, що ми не чужі одне одному. Сів *ан-гард*¹. Потім парирував кілька уявних атак і сам завдав кількох ударів. Так, я майстерно орудував шаблею.

І що ж я міг сказати про своє минуле? Ковзнув очима по кімнаті, шукаючи нових зачіпок для пам'яті.

Ніщо нове мені на думку не спадало, тому повісив клинок на місце і повернувся за стіл. Усівшись там знову, вирішив як слід його обстежити.

Розпочав обстеження із середньої шухляди, тоді, одну за одною, оглянув шухляди у лівій тумбі стола, потім у правій...

Канцелярське приладдя, конверти, поштові марки, аркушики паперу, огризки олівців, зв'язувальні гумки — словом, нічого надзвичайного.

Витягуючи кожен шухляду повністю, клав її на коліна й уважно вивчав вміст. Причому, робив так цілком автоматично. Мабуть, це було часткою навичок (або спеціального вишколу), які отримав колись і які говорили мені, що однаково ретельно мушу оглянути й дно, й стінки кожної шухляди.

І навіть так мало не прогавив одну хитринку, помітивши її лише останньої миті: задня стінка в нижній шухляді праворуч була трохи нижчою, ніж у решти шухляд.

Це вже щось означало, й коли я став навколішки і зазирнув у тумбу, то побачив у ній прикріплений до верхньої поверхні якийсь предмет, схожий на коробочку.

Ота коробочка виявилася нічим іншим, як потаємною шухлядою. Крім того, вона була ще й замкнена на ключ.

Близько хвилини пішло на вовтузню зі скріпками, шпильками та металевим ріжком для взуття, котрого зауважив ще раніше в одній із шухляд. Ріжок якраз і допоміг.

У шухлядці лежала колода гральних карт.

На пачці був малюнок, і я, побачивши його, як стояв на колінах, так і заляк. Холодний піт зросив чоло, а дихання стало частим-частим.

На пачці був намальований білий єдиноріг на трав'яному полі. Він стояв дибки, головою праворуч.

¹ У фехтуванні «сісти ан-гард» (*se mettre en garde* французькою) означає прийняти позицію, зручну для бою. Ан-гард, або перша позиція у фехтуванні — основна бойова стійка фехтувальника, яка однаково добре забезпечує його готовність до нападу і до оборони. За типової стійки ноги, трохи зігнуті в колінах, розставлені на 1–2 стопи одна від одної, коліна розвернуті над серединами стоп. Права нога виставлена наперед, ступні повернуті під прямим кутом одна до одної, причому п'ятка лівої перебуває на одній лінії з носком і п'яткою правої ноги. Озброєна рука при фехтуванні витягнута вперед або зігнута, вільна рука напівзігнута й піднята.

Я знав цей малюнок, але не міг згадати, що він означає, і це мене неабияк гнітило.

Відкривши пачку, витягнув карти. На вигляд це були типові карти таро, з усіма їхніми жезлами, пентаклями, кубками та мечами, і тільки козири (або, як їх ще називають, старший аркан), виглядали зовсім інакше¹.

Я поставив обидві шухляди на місце, пильнуючи, щоб менша не замкнулася раніше, ніж закінчу огляд.

На вигляд великі аркани були як живі, здавалося, вони от-от зійдуть до мене з блискучих глянцевих поверхонь. Карти були холодні на дотик і, тримаючи їх у руках, я одержував задоволення. Раптом зрозумів: колись і в мене була така сама колода.

Узявся розкладати карти на нотатникові, що лежав переді мною. На одній із них красувався лукавий з вигляду гостроносий чоловічок з усміхненим ротом та густою шапкою жовтого, як солома, волосся. На ньому були оранжево-червоно-коричневий костюм, схожий на ті, які носили за часів Відродження, довгі панчохи та облягаючий дублет². Я впізнав цього чоловічка. Звали його Рендом.

На другій карті було позбавлене емоцій обличчя Джуліана; його темне волосся звисало довгими пасмами, а в голубих очах годі розгледіти хоч якийсь натяк на людське почуття. Він був у білому лускатому спорядженні, не зі сріблястим чи сталевим полиском, а саме в білому, як молоко, і через те здавався емальованим. Однак я знав, що, незважаючи на показну парадність, цей обладунок дуже важко пробити, не кажучи вже про те, що він пом'якшував практично будь-який удар. Це з ним, із Джуліаном я грав у ту нещасну гру, коли він кинув у мене келих з вином. Я знав цього чоловіка, і я його ненавидів.

Наступною була карта смуглявого, темноокого Каїна, одягнутого в чорний і зелений оксамит. На голові — трикутний чорний капелюх, недбало збитий набакір і прикрашений зеленим пір'ям, що звисало аж за спину. Він був повернутий боком, одна рука — відкинута набік, носки чобіт — задерті, а з пояса звисав прикрашений смарагдами кинджал. До Каїна в мене були двоякі почуття.

Четвертим номером своєрідної програми став Ерік. Будь-хто, незалежно від смаку, визнав би його красенем. Чорне, аж до синяви,

¹ Карти таро — колода із 78 карт, які з'явилися в Європі у XIV–XVI ст.; у наш час їх використовують здебільшого для ворожіння. Старші (або великі) аркани (або козири) — 22 карти, кожна з яких має оригінальну назву. Решта 56 карт (або молодші аркани) поділяються на чотири масті: жезли, пентаклі (тобто пентаграми), кубки та мечі.

² Дублет — чоловіча облягаюча куртка (камзол) із рукавами або без них, яку брали під верхній одяг. Дублети були поширені в Європі від XIV до XVII ст.

волосся. Борода Еріка кучерявилася коло губ, що завжди всміхались, одягнутий він був просто: шкіряна куртка, рейтузи, звичайний прямий плащ, високі чорні чоботи. На червоному поясі, застебнутому пряжкою з величезним рубіном, висіла срібляста шпага, високий комір плаща, що охоплював шию, теж мав червону облямівку, і в тон йому були облямовані рукави. Великі пальці рук мав засунуті за пояс, а руки ці були м'язисті й здавалися страшенно сильними. Над правим стегном стирчала з-за пояса пара чорних рукавиць. То він (у цьому я був більш ніж певен) намагавсь убити мене того дня, коли я мало не віддавав кінці. Я дивився на нього і в глибині душі боявся його.

Потім був Бенедикт, високий, суворий та худий — худий і тілом, і лицем, дуже розумний. Він був убраний у жовте, оранжеве й коричневе, і дивлячись на нього, я раптом пригадав копиці сіна, гарбузи та солон'яників з «Легенди про Сонну улоговину»¹. Бенедикт мав сильне масивне підборіддя, карі очі та русе волосся без жодного натяку на кучерявість. Стояв біля коня пісочної масті й спирався на спис, оповитий гірляндою квітів. Сміявся Бенедикт рідко. Я любив його.

Коли ж розкрив наступну карту, мені перехопило подих, а серце тьохнуло так, що ледь не вискочило з грудей.

Там був я.

Коли впізнав себе, було таке відчуття, ніби я голивсь, а з дзеркала на мене дивилося моє відображення. Зелені очі, чорне волосся, одяг — чорний зі сріблом. На мені був плащ, пола якого ледь загорнулася, мов од вітру. На ногах — чорні чоботи, як і в Еріка, а на боці висів клинок, щоправда, важчий і коротший, аніж у нього. На руках — рукавиці зі срібних пластинок. На шиї — застібка у вигляді срібної троянди.

Я, Корвін...

Із наступної карти дивився височенний здоровань. Він дуже скидався на мене, хіба що підборіддя у нього було трохи важче. Ще я знав, що він більший за мене, хоча й повільніший. Про його силу складали легенди. Він був одягнутий у сіре із синім та оперезаний широким чорним поясом. Здоровань стояв і сміявся. Довкола його шиї на масивному ланцюгові висів срібний мисливський ріг. Чоловік мав коротку бороду та підстрижені вуса. У правиці тримав келих з вином. І раптом я відчув симпатію до цього здорованя. У пам'яті сплигло його ім'я. То був Джерард.

Потім побачив на карті чоловіка з вогнистою шевелюрою і такою самою палючою бородою. Одягнений у червоне та оранжеве, здебільшого в шовк, він тримав меч у правій руці та келих з вином — у лівій,

¹ «Легенда про Сонну улоговину» — оповідання американського письменника Вашингтона Ірвінга, написане у 1820 р.

і ніби диявол танцював у його очах, блакитних, як у Флори або в Еріка. Мав вузьке підборіддя, але його ховала борода. Меч був інкрустований тонкою золотистою філігранню. Два великих персні, один зі смарагдом, а другий з рубіном, прикрашали його праву руку, а третій, із сапфіром, сидів на лівій. Це, я знав, був Блейз.

Наступним виявився чоловік, який скидався на Блейза і на мене. З моїми рисами обличчя та з моїми, хоча й дрібнішими, очима, Блейзовою шевелюрою — і безбородий. Він був убраний у зелений мисливський костюм і сидів на білому коні лицем до правого краю карти. Його ознаками були одночасно і сила, і слабкість, наполегливість та нестримність. Його я водночас і схвалював, і засуджував, і любив, і цурався. Знав, що чоловіка звати Бранд. Я згадав це відразу, щойно побачивши цю карту.

Отже, я добре знав їх усіх, без жодних сумнівів у цьому. Мені були відомі всі їхні чесноти і слабкості, усі їхні звички та поразки.

Бо всі вони були мої брати.

Я закупив сигарету, яку витягнув з пачки на Флориному столі, відхилився на спинку стільця і почав збивати в єдине ціле те, що пригадав.

Вони були мені братами, ті восьмеро незвичайного вигляду чоловіків у доволі незвичних костюмах. І ще одне я знав: у тому, що всі вони вдягаються так, як їм хочеться, нема нічого незвичайного чи неприродного, так само, як і для мене — вдягатися в чорне зі сріблом. Потім я всміхнувся, згадавши, у що був одягнутий тепер, який одяг купив у малій крамничці в містечку, де зупинився, коли втік з Грінвуда.

Мав на собі чорні штани, і всі три сорочки, що я придбав, були сіруватого, сріблястого кольору. І моя куртка була також чорна.

Я повернувся до карт — і там побачив Флору в суцільно зеленій, наче море. Саме у такому вбранні вона згадалася мені минулого вечора. Наступною видивився чорнокосу дівчину також із блакитними очима, з довгим розпущеним волоссям. Вона була в усьому чорному, зі срібним поясом навколо талії. Мої очі наповнилися слізьми — чому, не знав. Ця дівчина називалася Діедра. Потім була Фіона, з таким волоссям, як у Блейза чи у Бранда, моїми очима і перлинним обличчям. Те, що я люто її ненавиджу, зрозумів одразу, як перевернув цю карту. Потім побачив Левеллу з нефритово-зеленими очима і волоссям у тон. На ній була сіро-зелена, з переливами, сукенка, а обличчя її виглядало сумним, навіть дещо сльозливим. Звідкись я знав, що Левелла не схожа на жодного з нас. Однак це була теж моя сестра.

Від того, що всі вони зараз далеко звідси, мене огорнув чорний жаль. І разом із цим було чуття якоїсь близькості до них, незримі фізичної присутності.

Карти так вихолоджували пучки пальців, що довелося знову скласти їх у колоду, хоча й робив це не вельми охоче, шкодуючи, що не відчую їхнього дотику.

Решта карт, що залишалися в колоді, була всяка дрібнота. І звідкись — так, знову це «звідкись», як уже без нього! — так от, звідкись я знав, що серед козирів бракує кількох карт.

Але, хоч убий, не знав, хто був зображений на цих щезлих картах.

Від цього мене охопив дивний смуток. Вийнявши з рота сигарету, я замислився.

Чому без найменшого напруження пригадував усе, коли дивився на карти, не потребуючи при цьому жодних зачіпок для пам'яті? Я вже знав більше, ніж раніше — нові обличчя, імена. Щоправда, цим усе й обмежувалося. Чи майже все.

Я не знав, наскільки важливим є той факт, що всі ми хизувалися на цих незвичних картах. Та хай там як, відчував нестримне бажання привласнити таку колоду. Але якби я взяв карти Флори, вона відразу ж виявила б пропажу, і тоді я пропав би. Тож не залишалося нічого іншого, як повернути їх до потаємної шухлядки, а шухлядку замкнути на ключ. Після того, Бог свідок, я влаштував собі справжнісінький мозковий штурм! Ось тільки його результат виявився близьким до нуля.

Допоки я не пригадав магічне слово.

Амбер!

Учора ввечері це слово розбурхало в мені справжню бурю. Вона була такою сильною, що відтоді я волів його навіть не згадувати. А тепер повторював це слово, наче заклинання. Прокручував його у пам'яті, акцентуючи на всіх асоціаціях, що воно викликало у мене.

Від цього слова віяло нестерпною тугою і важкою ностальгією. У нього наче хтось загорнув і тінь забутої краси, й вікопомні здобутки, й відчуття величної потуги, яка змітає все та всіх на своєму шляху. Так чи інакше, це слово не видавалося мені чужим. Воно було частиною мене — я був частиною його. Це назва місця, зрозумів потім. Назва місця, котре я колись знав. Однак воно не викликало в уяві жодного образу — лише почуття.

Не знаю, скільки я так просидів. За роздумами цілком утратив відчуття часу.

Із усіх боків огорнутий думками, мій розум не відразу зауважив, що в двері хтось легенько постукав. Потім ручка на дверях повільно крутилася вниз, і на порозі постала служниця Кармелла. Вона запитала, чи бажаю я пообідати.

Її пропозиція здалася мені надзвичайно доречною, тож я пройшов слідом за нею на кухню і з'їв там половину курки й видув квартиру мо-лока.

Пообідавши, прихопив із собою кавник із кавою та повернувся до бібліотеки, дорогою ретельно обминаючи собак. Я пив уже друге гор-нятко, коли задзвонив телефон.

Страх як хотілося підняти слухавку та відповісти, але я подумав, що в будинку мають бути паралельні телефони й одним з них Карме-лла неодмінно відповість.

Однак я помилився. Телефон дзеленькав і дзеленькав.

Урешті-решт я не витримав.

— Алло! — підняв слухавку. — Помешкання Фломель.

— Дайте, будь ласка, трубку місіс Фломель.

Голос у слухавці, швидкий і дещо нервовий, належав чоловікові. Він говорив засапано. У розмову врізалися слабенькі відголоски зу-мера та людських голосів: телефонували здалеку.

— На жаль, — відповів я йому, — зараз її немає вдома. Мені щось їй переказати, чи ви зателефонуєте згодом?

— А з ким я розмовляю? — зажадав чоловік.

Трохи повагавшись, я відповів:

— Мене звати Корвін.

— Боже милостивий! — вигукнув він, і запала тривала мовчанка.

Я вже подумав, що чоловік повісив слухавку.

— Алло? — сказав я знову, і саме тої миті він заговорив.

— Вона жива?

— Авжеж, вона жива! З ким, чорт забирай, я розмовляю?

— Ти не впізнав мій голос, Корвіне? Це Рендом. Слухай. Я в Калі-форнії, і в мене тут проблема. От і телефоную до Флори, щоби попро-сити у неї притулку. Ти з нею?

— Тимчасово, — пояснив.

— Розумію, Корвіне, ти замовиш словечко за мене? — і додав після паузи: — Будь ласка, чуєш? Будь ласка!

— Зроблю, що зможу. Але не можу розписуватися за Флору, треба з нею порадитися.

— Але ти захистиш мене від неї?

— Так.

— Що ж, і на тому дякую. Тепер я спробую дістатися до Нью-Йорка. Доведеться їхати кружними шляхами, тож не знаю, скільки часу витрачу на дорогу. Головне — не дати маху з Тінями, тоді точно побачимось. Побажай мені удачі.

— Хай щастить! — сказав я Рендому.

Потім у слухавці клацнуло, і я знову почув приглушений відстанню зумер та голоси невидимих людей.

Отож, малий нахаба Рендом потрапив у халепу! Внутрішній голос підказував мені, що я не мав би цим особливо гризтись. Але тепер то був один із ключиків до мого минулого і, як знати, можливо й до мого майбутнього. Тому вирішив спробувати йому допомогти, чим тільки зможу, поки не вивідаю від нього всього, що хотів. Я пам'ятав, що між мною та ним не було якоїсь особливої братерської любові. Однак знав і те, що в наших чварах Рендом завжди залишався сам по собі. Він був до біса винахідливий, хитрющий і неймовірно чутливий до всякої чортівні; а з іншого боку, його обіцянки не вартували й лама-ного шеляга, Рендом без вагань продав би в який-небудь анатомічний театр мій труп, якби за нього добре заплатили. Я прекрасно пам'ятав цього невисокого пронозу, який, утім, не викликав у мене неприязні, напевне, через ті чудові хвилини, котрі ми провели разом і котрі так рідко випадають у житті. Але довіритися йому? Нізашчо. Я вирішив, що до останнього нічого не казатиму Флорі про приїзд Рендома. Нехай він ще послужить мені тузом чи хоча б валетом. У моєму становищі це також не завадить.

Я долив собі в горнятко гарячої кави і продовжив поволі сьорбати.

Від кого ж він так утікає?

Точно не від Еріка, інакше Рендом сюди не зателефонував би. Потім я розмірковував над його запитанням, чи жива Флора. Найімовірніше, воно було нав'язне йому моїм перебуванням у її будинку. Невже Флора настільки палка шанувальниця мого брата, якого (і це для мене вже не було таємницею) я так люто ненавидів? Може здатися дивним, але ж у нього виникла підозра, коли він почув мене телефоном!

І яка справа робить їх співниками? Що є джерелом цього напруження, цього протистояння? З якого дива Рендом став утікачем?

Амбер.

Ось де криється відповідь.

Амбер. Я знав, що десь там, в Амбері, лежить ключик до всіх моїх загадок. Потаємні причини загального збурення варто шукати в Амбері, у якійсь події, відгомін котрої досягнув сюди, і невдовзі я зможу оцінити все власним розумом. А поки що необхідно постійно бути насторожі. І вдавати, ніби знаю те, що насправді мені не відоме, й потихеньку, слово за словом, витягувати ці знання у тих, хто справді ними володіє. Чомусь був упевнений, що зможу таке зробити. Те, що я був обережний у відповідях, чудово вписувалось у загальну картину тотальної недовіри, коли кожен підозрював усіх решту. Треба буде на цьому зіграти. Вивідаю те, що цікавить мене, дістану те, чого мені

бракує, тим, хто допомагатиме, віддячу та знехтую іншими. Бо за таким законом, я це добре знав, жила наша родина, а я був щирим сином свого батька...

Раптом знову заболіла голова. Пульсуючий біль був такий, що здавалось, от-от трісне череп.

Причиною цього бोलю став батько, точніше — якісь мої думки, здогади, відчуття, з ним пов'язані. Але яким був цей зв'язок, чого він стосувався — цього я вже не міг сказати.

Незабаром біль ушух, я так і заснув, сидячи на стільці. Минуло ще чимало часу, перш ніж двері відчинилися й до бібліотеки зайшла Флора. І знову надворі панувала вже ніч.

На Флорі була блузка із зеленого шовку й довга вовняна спідниця сірого кольору. На ногах — туфлі та грубі панчохи. Волосся зібране у вузол на потилиці, лице — трохи блідіше, ніж звичайно. На шії все ще теліпався свисток для собак.

— Доброго вечора, — я підвівся, вітаючись із сестрою.

Вона не озвалася на моє привітання. Натомість пройшла через усю кімнату, зупинилася перед баром, налила в склянку «Джека Деніела»¹ і залпом, ніби чоловік, осушила посудину. Потім хлюпнула собі ще і пройшла, несучи склянку з напоєм, до великого крісла.

Я прикупив сигарету і простягнув Флорі.

Вона кивнула, тоді сказала:

— Дорога на Амбер важка як ніколи!

— Чому?

Флора здивовано поглянула на мене.

— А ти коли ходив нею востаннє?

Я знизав плечима.

— Навіть не пам'ятаю.

— От бачиш, — констатувала вона. — Цікаво, невже ти теж доклав до цього рук?

У відповідь я промовчав, не розуміючи, про що говорить Флора. А потім пригадав, що був і легший шлях потрапити до місця з назвою Амбер, аніж ота Дорога. Та судячи з усього, цей спосіб був Флорі недоступний.

— У тебе бракує кількох старших арканів, — сказав я несподівано, майже природним голосом.

Флора злетіла з крісла як ошпарена, розплескавши по руці добрячу половину віскі.

— Віддай! — закричала вона, і рука її потягнулася до свистка.

Метнувшись до неї, я схопив її за плечі.

— Я їх не брав, — сказав їй. — Просто вивчав обстановку.

¹ «Джек Деніел» — марка популярного американського віскі.

Флора трохи розслабилася, тоді раптом заплакала, і я, легенько підштовхнувши її, всадовив знову в крісло.

— Я налякалася, що ти забрав і ті, які у мене залишилися, — зізналася вона. — Чого б ти ще до них поліз?

Пробачення мені не хотілося просити. Не було впевненості в тому, що це варто робити.

— І як далеко ти зайшла?

— Зовсім недалеко...

Потім Флора засміялася, й коли вона поглянула на мене, в очах її, як і раніше, світилися вогники.

— Що ж, Корвіне, тепер бачу, що ти встиг зробити! — мовила вона і взялася прикурювати сигарету, вдаючи, що зовсім не чекає моєї відповіді. Потім продовжила: — То ти таки приклав до цього руку, правда? Перш ніж прийти до мене, перекрив мені дорогу на Амбер, так? Ти знав, що я піду до Еріка. Але в мене нічого не вийшло. І тепер доведеться чекати, поки він сам прийде до мене. Розумно. Ти збираєшся заманити його сюди, так? Однак він сам не з'явиться — пришло замість себе якогось гінця, та й по всьому.

Дивна нотка захвату бриніла в голосі цієї жінки, яка навіть не приховувала, що намагалася продати мене ворогу (і таки продасть за першої ж нагоди!), коли говорила про ті перешкоди, які я нібито чинив, щоб зруйнувати її плани. Як можна з чистим серцем зізнаватись у власних підступах перед тим, проти кого вони спрямовані? Мені не довелося шукати відповіді на це запитання — я знав її: то цілком нормально для нашого роду. В нас не прийнято маніжити одне одного. Хоч, як на мене, Флорі таки бракувало вишуканості справжнього професіонала.

— Масш мене за дурного? — обурився я. — Тебе послухати, то я прийшов сюди для того, щоб ти віддала мене Ерікові? Не знаю, що перешкодило твоєму намірові дістатися до Амбера, але так тобі й треба!

— Ну добре, добре, я не граю у твоїй команді! Але ти ж також у вигнанні! А це показує, що не такий ти вже й розумний!

Від її слів мені стало прикро, але я знав, що в них нема ні крихти правди. Тому сказав:

— За мій розум будь спокійна.

Флора знову засміялася.

— Я була переконана, що тебе це розізлить, — зізналася. — Га-разд, отже, ти ходиш Тінями з якоюсь метою. Ти ненормальний.

Я понизав плечима.

— Чого ж ти добиваєшся? — запитала Флора. — Навіщо прийшов сюди?

— Мені було цікаво, що ти збираєшся робити, — сказав я. — От і все. А тримати мене тут, якщо я цього не хотітиму, ти так чи інакше не зможеш. Подібне навіть Ерікові не вдалося. Може, мені справді забажалося побачити тебе, погостювати в тебе. Може, то з роками стаю сентиментальним. Ну, хай там як, ще трохи в тебе перепочину, а потім, мабуть, заберуся геть. Якби, дороженька, ти не поквапилася видати мене, гадаючи, що будеш нагороджена за це, то отримала б набагато більше. До речі, не далі як учора одна дама просила не забути про неї, коли раптом щось станеться...

Йй знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти мій натяк.

Потім вона кинула:

— Хочеш спробувати! Таки бажаєш спробувати?!

— Ти маєш слухність, чорт забирай, справді бажаю! — вигукнув я, відчуючи, що хочу, хай би що там було. — Вже можеш бігти доносити Еріку. Якщо маєш бажання. Але пам'ятай, що мені може й вдатись. І зарубай собі на носі: коли я це зроблю, то краще бути моїм другом.

Я сам хотів розуміти, що казав; стільки нахапався різних слів, настільки відчував серйозність їхніх значень, що був спроможний правильно користуватися ними, навіть не знаючи, яка реальність за цими словами. Був на правильному шляху, правильнішого вже й уявити не можна...

Несподівано вона почала мене цілувати.

— Не скажу йому жодного слова! Чуєш, Корвіне, жодного! Гадаю, у тебе все вийде. З Блейзом буде важко, а Джерард, мабуть, не відмовиться допомогти тобі. І ще, можливо, Бенедикт. І Каїн, коли побачить, що робиться, теж може перейти на твій бік...

— Своїм планам дам лад сам, — відрізав я.

Нарешті Флора відійшла від мене. Наливши дві склянки вина, одну простягнула мені.

— За майбутнє, — сказала.

— Тепер я завжди за це питиму.

І ми випили.

Доливши мені ще вина, вона взялась уважно роздивлятися мене.

— Це мав бути Ерік, або Блейз, або ти, — пояснила. — Тільки у вас вистачить і сил, і розуму. Але ти стільки часу десь пропадав, що я зачислила тебе у дезертири.

— Ніколи не роби поквапних висновків.

Відсorbнувши вина, я подумав: чому б не помовчати хоч хвилину? Мені здавалося, Флора перегинала палицю з отим нав'язливим бажанням догоджати і вашим, і нашим. Щось мене починало бентежити, і я хотів над цим поміркувати.

Скільки мені років?

Я знав: у цьому запитанні — частина відповіді на те нестерпне відчуття відчуження та віддаленості від людей, зображених на гральних картах. Насправді я був старшим, ніж виглядав. (Дзеркальне відображення казало, що мені десь тридцятник з гаком, але тепер знав: це все тому, що Тіні спотворюють вік.) Я був старшим, значно старшим; вічність минула відтоді, коли я бачив сестер і братів разом, у дружній обстановці — такими, як вони зображені на картах: без напруженості у стосунках, без розбіжностей та суперечностей.

Почулося калатання вхідного дзвоника, потім — кроки Кармелли, яка пішла до дверей.

— Це мав би бути братик Рендом, — сказав я, знаючи, що не помилюсь. — Я взяв його під своє крильце.

Її очі розширилися, потім вона всміхнулася, немов оцінюючи розумність мого вчинку.

Сам я, звісно, дивився на це дещо інакше, однак приємно було думати, що так мислить Флора.

Тепер я здавався собі менш уразливим.

4

Менш уразливим почувався хвилин зо три. Випереджаючи Кармеллу, я підбіг до дверей і розчахнув їх.

Похитуючись, він зайшов у будинок, одразу ж зачинив за собою двері й заблокував їх засувом. Під його світлими очима засіялися зморшки, на ньому не було дублета і довгих рейтуз. Він був неголений і вдягнутий у костюм з коричневої вовни. Мав перекинута через руку пальто з габардину¹, на ногах — темні замшеві туфлі. Та це був Рендом, так, той самий, якого я бачив на карті, тільки губи його не всміхались, а виражали втому, та ще під нігтями чорнів бруд.

— Корвіне! — вигукнув він, обіймаючи мене.

Я потиснув його плече.

— Вигляд у тебе такий, що, мабуть, не зашкодить трохи випити, — запропонував я йому.

— Так... так... так... — погоджувався він, і я повів його в бібліотеку.

Хвилин за три після того, як Рендом сів, тримаючи в одній руці склянку, а в другій сигарету, він видихнув:

¹ Габардин — цупка вовняна тканина з дрібними косими рубцями.

— Вони женуться за мною. Скоро будуть тут.

Флора приглушено зойкнула, та ми на цей звук і вухом не повели.

— Хто? — поцікавивсь я.

— Люди з інших Тіней, — пояснив Рендом. — Ні хто вони, ні хто послав їх, не знаю. Цих людей четверо чи п'ятеро, а може, й шестеро. Вони були зі мною в літаку. Я добирався літаком. Вони з'явилися поблизу Денвера. Я кілька разів змінював напрям польоту, щоб відірватися від них, та це нічого не дало. А сильно відхилятися від курсу не хотів. У Мангеттені відірвався від них, але знайти мене — справа техніки. Гадаю, невдовзі вони будуть тут.

— І хто їх послав, ти, звичайно, не знаєш? — уточнив я.

Він на мить збентежився.

— Ну, думаю, це точно хтось із нашої сім'ї. Може, Блейз, може, Джуліан, може, Каїн. Може, навіть ти, щоб загнати мене сюди. Хоча ні, не думаю. Це ж був не ти, чи не так?

— Боюся, що ні, — сказав я. — Серйозні типи?

Рендом понизав плечима.

— Якби їх було двоє-троє, я б ризикнув улаштувати засідку. Але проти такої юрми...

Сам він був чоловік невеликий — п'ять футів шість дюймів заввишки, а ваги мав фунтів сто тридцять п'ять. Але, коли Рендом казав, що міг би впоратись із двома-трьома здорованями, в мене й гадки не було не вірити його словам. І раптом я подумав: якщо він — мій брат, то наскільки я сильний фізично? Правду кажучи, якогось браку сили не відчував. Знав, що легко і без остраху можу вийти на чесний двобій із будь-якою людиною. Цікаво, скільки в мені сили?

Раптом зрозумів, що зараз матиму чудову нагоду це з'ясувати.

У вхідні двері хтось постукав.

— І що нам робити? — запитала Флора.

Рендом засміявся, розпустив краватку, кинув її поверх пальта, покладеного на стіл. Тоді зняв піджак і роззирнувся по кімнаті. Очі його спинилися на шаблі, він кинувся до протилежної стіни, й уже за мить його рука стискала зброю. Я намацав у своїй кишені важкий кольт і зняв пістолет із запобіжника.

— Що нам робити? — перепитав Рендом. — Вони дісталися до входу. А отже, зможуть увійти. Сестро, коли ти останній раз билася?

— Уже й не пригадую... — сказала Флора.

— Чим швидше пригадаєш, як це робиться, тим краще, — кивнув Рендом, — тому що часу маємо обмаль. Готовий битись об заклад, їхніми діями хтось керує. Але нас троє, а їх більше від сили вдвоє. То чого нам боятися?

— Ми не знаємо, хто вони такі, — заперечила Флора.